

Tuomiolauselma

- 1) Kulutustavaroiden kauppaa ja niihin liittyviä takuita koskevista tietyistä seikoista 25.5.1999 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 1999/44/EY 3 artiklan 3 kohtaa on tulkittava siten, että jäsenvaltioilla on edelleen toimivalta vahvistaa paikka, jossa kuluttajan on annettava etämyynnillä ostettu tavara myyjän saataville sen saattamiseksi sopimuksen mukaiseksi kyseisen säännöksen nojalla. Kyseisellä paikalla on voitava varmistaa sopimuksen mukaiseksi saattaminen vastikkeetta, kohtuullisen ajan kuluessa ja aiheuttamatta kuluttajalle huomattavaa haittaa ottaen huomioon tavaran luonne ja se tarkoitus, jota varten kuluttaja hankki tavaran. Kansallisen tuomioistuimen on tältä osin omaksuttava direktiivin 1999/44 mukainen tulkinta ja tarvittaessa myös muutettava vakiintunutta oikeuskäytäntöä, jos se perustuu sellaiseen kansallisen oikeuden tulkintaan, joka ei sovi yhteen kyseisen direktiivin tavoitteiden kanssa.
- 2) Direktiivin 1999/44 3 artiklan 2–4 kohtaa on tulkittava siten, että kuluttajalla oleva oikeus saada etämyynnillä ostettu tavara saatetuksi sopimuksen mukaiseksi ”vastikkeetta” ei sisällä myyjän velvollisuutta maksaa ennakoon kustannukset, jotka aiheutuvat kyseisen tavaran kuljettamisesta myyjän toimipaikkaan tätä sopimuksen mukaiseksi saattamista varten, kunhan se, että kuluttaja maksaa nämä kustannukset ennakoon, ei merkitse rasitetta, joka voi saada hänet luopumaan vetoamasta oikeuksiinsa, mikä kansallisen tuomioistuimen on tarkastettava.
- 3) Direktiivin 1999/44 3 artiklan 3 kohdan ja 3 artiklan 5 kohdan toisen luetelmakohdan säännöksiä on tulkittava siten, että pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa kuluttajalla, joka on ilmoittanut myyjälle sellaisen etämyynnillä ostetun tavaran viriheellisyydestä, jonka kuljettaminen myyjän toimipaikkaan saattaa aiheuttaa hänelle huomattavaa haittaa, ja joka on antanut kyseisen tavaran myyjän saataville kotipaikassaan sen saattamiseksi sopimuksen mukaiseksi, on oikeus purkaa sopimus sen vuoksi, ettei oikaisua ole tehty kohtuullisen ajan kuluessa, jos myyjä ei ole ryhtynyt mihinkään asianmukaisiin toimenpiteisiin mainitun tavaran saattamiseksi sopimuksen mukaiseksi; näihin toimenpiteisiin kuuluu myös se, että kuluttajalle ilmoitetaan siitä paikasta, jossa tämä sama tavara on annettava myyjän saataville tätä sopimuksen mukaiseksi saattamista varten. Kansallisen tuomioistuimen on tältä osin varmistettava direktiivin 1999/44 mukaisen tulkinnan avulla, että kyseisellä kuluttajalla on oikeus purkaa sopimus.

(¹) EUVL C 152, 30.4.2018.

Unionin tuomioistuimen tuomio (suuri jaosto) 14.5.2019 (ennakkoratkaisupyyntö, jonka on esittänyt Audiencia Nacional — Espanja) — Federación de Servicios de Comisiones Obreras (CCOO) v. Deutsche Bank SAE

(asia C-55/18) (¹)

(Ennakkoratkaisupyyntö — Sosiaalipolitiikka — Työntekijöiden turvallisuuden ja terveyden suojeleminen — Työajan järjestäminen — Euroopan unionin perusoikeuskirjan 31 artiklan 2 kohta — Direktiivi 2003/88/EY — 3 ja 5 artikla — Päivittäinen ja viikoittainen lepoaika — 6 artikla — Viikoittainen enimmäistyöaika — Direktiivi 89/391/ETY — Työntekijöiden turvallisuus ja terveys työssä — Velvollisuus ottaa käyttöön järjestelmä kunkin työntekijän suorittaman päivittäisen työajan mittaamiseksi)

(2019/C 255/11)

Oikeudenkäyntikieli: espanja

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Audiencia Nacional

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Federación de Servicios de Comisiones Obreras (CCOO)

Vastaaja: Deutsche Bank SAE

Muut osapuolet: Federación Estatal de Servicios de la Unión General de Trabajadores (FES-UGT), Confederación General del Trabajo (CGT), Confederación Solidaridad de Trabajadores Vascos (ELA) ja Confederación Intersindical Galega (CIG)

Tuomiolauselma

Tietyistä työajan järjestämisestä koskevista seikoista 4.11.2003 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/88/EY 3, 5 ja 6 artiklaa, luettuina Euroopan perusoikeuskirjan 31 artiklan 2 kohdan sekä toimenpiteistä työntekijöiden turvallisuuden ja terveyden parantamisen edistämiseksi työssä 12.6.1989 annetun neuvoston direktiivin 89/391/ETY 4 artiklan 1 kohdan, 11 artiklan 3 kohdan ja 16 artiklan 3 kohdan valossa, on tulkittava siten, että ne ovat esteenä jäsenvaltion lainsäädännölle, joka ei siitä kansallisessa oikeuskäytännössä omaksutun tulkinnan mukaan velvoita työnantajia ottamaan käyttöön järjestelmää, jonka avulla kunkin työntekijän suorittaman päivittäisen työajan pituus voidaan mitata.

(¹) EUVL C 152, 30.4.2018.

Unionin tuomioistuimen tuomio (kahdeksas jaosto) 15.5.2019 — Valittajana Euroopan komissio ja muuna osapuolena Sabine Tuerck

(asia C-132/18 P) (¹)

(Muutoksenhaku — Henkilöstö — Eläkkeet — Kansallisessa eläkejärjestelmässä saavutettujen eläkeoikeuksien siirtäminen Euroopan unionin eläkejärjestelmään — Siirtopyynnön tekopäivän ja varsinaisen siirtopäivän välisen uudelleenarvostuksen vähentäminen)

(2019/C 255/12)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Valittaja: Euroopan komissio (asiamiehet: G. Gattinara, B. Mongin ja L. Radu Bouyon)

Muu osapuoli: Sabine Tuerck (edustajinaan S. Orlandi ja T. Martin, avocats)

Tuomiolauselma

- 1) Valitus hylätään.
- 2) Euroopan komissio velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

(¹) EUVL C 161, 7.5.2018.